

PUCK & EVERT

Deel 5

ALASKA

IS ONS

DOEL

Door Peter van Wermeskerken

Auteur: Peter van Wermeskerken ©, Nederland

Songteksten: Peter van Wermeskerken/Dara Oladejo

Cover and illustrations: Dara Oladejo, Nigeria

Schrijfcoach: Sirah Jarocki, USA

Edition: 1

ISBN-13: 978.940.385.5332

Email: broervanpaul@gmail.com

Copyright:

Mike & Alex is een verzonnen verhaal. Dit boek is uitsluitend bedoeld voor uw eigen plezier. U mag het niet kopiëren, doorverkopen of op welke manier dan ook distribueren. Zowel de uitgever als de schrijver hebben veel werk gehad aan dit boek en dat hoort eerlijk te worden beloond. Neem contact op met de uitgever of de auteur als u een gepersonaliseerde versie van dit verhaal wenst. Zo krijgt u een uniek boek! Deze service brengt kosten met zich mee.

Inhoudsopgave

<i>Wat gebeurde er eerder?</i>	5
WERELDKAART	6
Hoofdstuk 1	8
<i>Lopen op gras is onbekend</i>	
Hoofdstuk 2	21
<i>Een lange vakantie voor Puck & Evert</i>	
Hoofdstuk 3	29
<i>De zoektocht naar Wally</i>	
Hoofdstuk 4	35
<i>Een bericht voor Kasitsandoron</i>	
Hoofdstuk 5	45
<i>Begrijpen hoe het weer werkt</i>	
Hoofdstuk 6	58
<i>De moeilijke weg naar Vogelstein</i>	
Hoofdstuk 7	72
<i>De oude wijze uil geeft advies</i>	
Hoofdstuk 8	93
<i>Sjeik Mahmood toont de technologie</i>	
Hoofdstuk 9	107
<i>De les over regen en sneeuw</i>	
Hoofdstuk 10	125
<i>De zee- en luchtvrachtvloot</i>	

Hoofdstuk 11	138
<i>De condors vliegen langzaam</i>	
Hoofdstuk 12	147
<i>Het wordt kouder in Alaska</i>	
HET NOORDPOOLGEBIED	164
Hoofdstuk 13	165
<i>Trudeau: Afscheid van de ijsberen</i>	
Hoofdstuk 14	180
<i>Alaska roept ondanks de gevaren</i>	
Hoofdstuk 15	200
<i>Weg van de smeltende permafrost</i>	
Hoofdstuk 16	214
<i>Het Alaska Koude Festival</i>	
De auteur,	233
Peter van Wermeskerken2	

Wat gebeurde er eerder?

*In **boek 1** werden Mike en Alex geboren in Nederland. Tijdens een van hun avonturen kwamen ze een boerderij tegen waar Sophie de zeug woonde. Sophie wilde slank blijven en meer baby's krijgen. Daarom at ze niet alles op. Mike en Alex mochten haar restjes opeten. Daardoor werden ze heel groot en werden ze de leiders van de dieren in het Grote Dierenbos. Onder hun leiding werd een housewarmingparty grondig verstoord, bouwden wegebouwers een weg om het bos heen in plaats van erdoorheen, en werden jagers zonder hun prooi door de "luchtmacht" naar huis gejaagd.*

*In **Boek 2** gaan Puck en Evert op zoek naar het einde van het land. Daarvoor maken ze een hele wandeling door Duitsland en België, naar de Franse kust. Onderweg lossen ze heel veel problemen op met dierenmishandeling. Een meisje leert Evert de Weense wals dansen. Alle dieren zijn enthousiast over de muziek die Evert meebrengt.*

*In **boek 3** komen Mike en Alex aan de Franse kust. Daar wachten dolfijnen om hen naar Wally de Walvis te brengen. Hij heeft een harpoen in zijn rug. Mike en Alex verwijderen die en smeren snel helend zeewier op de wond. Als bedankje biedt Wally hen een wereldreis per walvis aan. Vanaf dat moment neemt Wally hen mee de hele wereld over, naar plekken waar dieren door menselijk handelen in nood verkeren.*

*In **boek 4** bedenken Mike en Alex een plan om de walvisjagers een lesje te leren. Vervolgens leren ze de vissen hoe ze de zee schoon kunnen maken en het afval terug kunnen geven aan de mensen die de oceanen en zeeën hebben vervuild.*

WERELDKAART

Betekenis van de nummers

1 = Alaska

2 = Groenland

3 = Canada

4 = Siberië (Rusland)

5 = Madagaskar

6 = Chili

7 = India

8 = Abu Dhabi

~* ~* ~* ~

Detail kaarten

Wereldkaart.....	pagina 6
Filippijnen.....	16
Madagaskar.....	21
India.....	31
Abu Dhabi.....	62
Perzische Golf.....	63
Noordpoolgebied.....	94

Hoofdstuk 1

Loopen op gras is onbekend

Moeder ijsbeer Akna, wat bij de Eskimo's (Inuit) ‘zij zal veel kinderen krijgen’ betekent, liep met haar dochter Kasitsandoron (*unieke bloem*) over een groene vlakte in Alaska. Onder hun voeten lag mos en gras. Kasitsandoron keek aandachtig naar de grond. Ze genoot van de mooie en schattige bloemetjes. Ze kleurden de groene vlakte, de taiga.

Moeder mopperde de hele wandeling. ‘Lieve dochter, ik vind het leuk dat je je naam eer aandoet. Maar het hoort hier wit te zijn. Het is al oktober en het heeft nog niet gesneeuwd.

‘Ja, mama, dat weet ik,’ zei Akna's jongste dochter.
‘Waar gaan we nu heen?’

“Naar de zee, lieverd, maar eerst moeten we de grote rivier oversteken. Hopelijk kunnen we daar wat vis vangen voor onze lunch. En misschien zien we daar wel iemand.”

Bij de rivier gekomen, zagen ze dat ze niet de enigen waren. Akna zocht een plekje net stroomopwaarts van een paar andere moeders, elk met een kind. Verder stroomopwaarts waren nog twee ijsberen, die duidelijk belangrijker waren dan de moeders.

Toen de ijsberen hun vis voor de middag uit de rivier hadden gevangen, vervolgden ze hun weg naar de zee. Dat was nog ongeveer twee uur lopen.

“We moeten contact zoeken met een groep sterke dolfijnen,” zei een van de grote mannetjes. “Een maand of twee geleden hoorde ik een fantastisch verhaal over een konijn en een everzwijn. Het everzwijn en het konijn helpen andere dieren met allerlei problemen en kunnen die oplossen. Mijn vriend gelooft daar niet in. Maar een dolfijn, Matt Dol-Phin, weet er alles van.”

“Welk probleem moeten een konijn en een everzwijn voor je oplossen?” vroeg moeder Akna hem botweg.

“Moeder Akna,” antwoordde de jonge ijsbeer, “misschien kunnen ze ons wat extra sneeuw en ijs bezorgen. Dat zou geweldig zijn. Hier in Alaska valt elk jaar minder sneeuw. De hoeveelheid ijs wordt steeds kleiner. Er zijn steeds minder ijsschotsen in de zee. Alle dieren die van de kou houden, hopen elk jaar dat het koud wordt en sneeuwt.”

“Ik begrijp wat je bedoelt, en ik ben bang dat het een onomkeerbaar proces is dat er steeds minder sneeuw komt,” zei Akna. “Ik denk dat we er maar het beste van moeten maken zolang we leven.”

“Kom, kom, mevrouw!” riep de vriend uit. “Ik geloof niet dat een konijn en een everzwijn sneeuw en ijs hierheen kunnen brengen, maar misschien zijn de wonderen nog niet uit de wereld!”

De acht beren liepen zwijgend naar de zee, elk worstelend met de wens dat er meer sneeuw en ijs zou komen.

Op het strand stapte Nootaikok, de grootste van allemaal, naar voren. Hij brulde met luide stem over de zee: “Is er een dolfijn die Matt Dol-Phin kent?”

En ja! Er kwamen dolfijnen van alle kanten aan. En ja, ze hadden van Matt Dol-Phin gehoord. Matt stond bekend als de grootste roddelaar onder de dolfijnen.

“Wat willen jullie van Matt?” vroeg een van de dolfijnen.

“Matt kent een konijn en een everzwijn die alles kunnen, zelfs ijs en sneeuw maken,” riep Akna.

“Ooh,” klonk het van vele kanten. “Dan moet je niet naar Matt vragen, maar naar Wally Walvis. Hij vaart de hele wereld rond met die landdieren.”

De ijsberen keken elkaar vreemd aan. “Wat is dat, de wereld?” vroeg een van de moeders.

"O jee. Nou, de wereld is groot en rond. Jullie ijsberen leven maar in een klein deel van de wereld. Aan de noordkant. Aan de zuidkant is ook een koud gebied, maar daar leven geen ijsberen. Er is veel water en we kunnen overal ter wereld zwemmen. Dat kun je niet te voet doen."

De ijsberen begrepen dat ze maar in een klein deel van de wereld leefden.

"Wat geweldig, mama!" riep Kasitsandoron uit. "Als ons stukje van de wereld klein is, is het makkelijker om het koud te maken. En in het zuiden is genoeg kou om hierheen te brengen! Besloten!"

Een oudere dolfijn lachte om de jeugdige eenvoud en overmoed waarmee Kasitsandoron het probleem had opgelost. "Jonge dame," riep de dolfijn. "De wereld is rond. Tussen het noorden en het zuiden ligt een heel warm gebied. Zoals je weet, wordt ijs water als het warm wordt. Dus je kunt die kou niet van het zuiden naar het noorden brengen vanwege dat warme gebied."

Kasitsandoron liep met een teleurgesteld gezicht naast haar moeder verder. "Je kunt ook niet alles weten, maar door wat die dolfijn zei, ben je een beetje wijzer geworden, lieve dochter."

De meisjesijsbeer keek naar haar moeder. “Echt waar?”

“Ja! Nu weet je dat de wereld rond is. Hier ben je dicht bij de Noordpool. Daarom is het hier een beetje koud. Aan de andere kant is dus de Zuidpool.”

Moeder Akna werd onderbroken door haar kind: “Daar is het ook koud, en ertussen is het warm. Mama, wat is warm?”

O! Dat was een moeilijke vraag voor de moeder. Akna was nog aan het nadenken over een goed antwoord toen een andere moeder te hulp schoot: “Meisje, het is warm als je helemaal geen ijs in de zee ziet. De grond wordt zacht en papperig, en je zakt erin weg en het blijft aan je plakken. Je haren beschermen je tegen de kou, maar ze beschermen je niet tegen de warmte. Die kruipt er gewoon tussendoor. Je wordt nat, ook al ben je niet in zee of in een rivier. Nee, meisje, warm is helemaal niet leuk.”

”Dank u wel, mevrouw,” zei Akna vol bewondering. ”Wat heeft u dat goed verteld!”

”Mag ik pootjebaden, mama?” Vroeg Kasitsandoron.

”Tuurlijk,” zei moeder. ”Ga maar lekker pootjebaden, dan kun je ook proberen je eerste wat grotere vis te vangen.”

Ai! Daar had de jonge ijsberin niet aan gedacht. Moeder had gezegd dat haar maag snakte naar een vis. Maar veel leuker dan vissen was met alle vier de poten door het water stampen. Een vis vangen vond ze vervelend: op een plek wachten tot er een vis voorbij zwom die groot genoeg was. Dan moest je hem snel met je poot naar de grond duwen, zodat je hem in je mond kon stoppen. Dat lukte haar bijna nooit. Dan gaf mama haar nog een vis. Het was veel makkelijker om via mama aan eten te komen.

Terwijl ze zo nadacht, was Kasitsandoron met de groep bij het strand aangekomen. Met het oog van een jonge levenskunstenaar keek ze over het strand, naar links en naar rechts. Ze zag nog veel meer ijsberen, grote en kleine. Een eindje verderop in zee zag ze een groep zeehonden. Ze lagen uit te rusten op een zandbank. Dat betekende dat hier genoeg vis was! Dat deed haar meteen denken aan wat haar moeder van haar verlangde: voor haar eten zorgen. Kasitsandoron keek naar beneden. Plotseling zag ze een grote, smakelijke vis! Ze sloeg er met haar poot naar. Gemist! Moeder keek haar meewarig aan. “Dat helpt niet,” dacht Akna. “Ze moet voor zichzelf zorgen.”

Maar moeder had geen rekening gehouden met de dappere jongeman, Amaqjuaq (*sterke jongen*). Hij was dicht bij Kasitsandoron gekomen. Plotseling was hij daar. Behendig ving hij een vis. “Vind je hem lekker?” vroeg hij met zijn liefste stem aan het jonge vrouwtje. Ze vond het geweldig dat ze niet hoefde te vissen.

Maar ‘zomaar’ gebeuren dingen niet in het leven. De jongeman wilde een kus. Moeder Akna sprong met grote sprongen tussen haar dochter en de jongen in toen ze dat hoorde. “Grrr,” liet ze horen.

De jongeman begreep dat dit de moeder was. Hij moest haar gunstig stemmen om een kus van dat mooie meisje te krijgen. Ze had zo'n mooie, schitterend witte vacht! Ze zag er heel gezond uit.

“Ben jij de moeder van Kasitsandoron?” vroeg hij. Kasitsandoron was behoorlijk verliefd geworden op die mooie Amaqjuaq. Hij zag er zo sterk en gezond uit! Maar moeder Akna vond haar dochter nog te jong om haar los te laten. De slimme Amaqjuaq wist wel iets! Hij vroeg de moeder, Akna, of hij met haar mee mocht lopen als haar zoon. Akna keek naar de jonge, robuuste ijsbeer. “Jongen, een ijsbeer van het juiste kaliber. Die zie je tegenwoordig

niet veel meer. En met zo'n zoon kan ik indruk maken op de andere vrouwen!”

Even later stonden de moeder en haar nieuwe zoon naast elkaar te vissen. De jongen gaf zijn vangst aan het lieve meisje. “Brave, zorgzame jongen,” dacht de moeder, terwijl ze hem een mooie vis gaf. Akna was erg bedreven in het vissen en zorgde goed voor zichzelf.

Na een tijdje, toen het drietal hun buikjes rond hadden gegeten, stapten ze terug op het strand. In de verte sprongen dolfijnen door en over de golven van de Beringzee tussen Alaska en Siberië. Alaska behoort tot Amerika en Siberië tot Rusland.

Kasitsandoron brulde: “Dolfijnen, dolfijnen, we willen jullie iets vragen. Kunnen jullie dichterbij komen?”

De vriend van de jonge vrouwelijke ijsbeer had een krachtigere stem. Net luid genoeg zong hij een kort deuntje:

O dolfijnen, lieve dolfijnen

Mijn meisje wil jullie iets vragen

Ik weet niet waar het over gaat

maar jullie dolfijnen kennen de weg

Kom alsjeblieft dichterbij en luister naar haar!

Naar haar, naar haar, naar haar (langere toon)

Veel ijsberen hadden dat gehoord. Dus kwamen ze nieuwsgierig aangelopen. De dolfijnen die naar het mooie liedje hadden geluisterd, staken hun kop boven het water uit. Van links en rechts kwamen veel meer ijsberen aan dan Kasitsandoron op het strand had gezien.

“Mama, wat moet ik nu tegen de dolfijnen zeggen?” vroeg de dochter.

“Kasitsandoron, ik weet het niet. Waarom wilde je ze roepen?”

“Om het ijs en de sneeuw te behouden, om Alaska koud te houden,” was het antwoord.

“O, dat is een uitstekende vraag!” gromde de oude en grote ijsbeer Nanook. Bij de Inuit is Nanook de god van de ijsberen. De oude ijsbeer was een uitstekende leider. Alle ijsberen luisterden naar Nanook. Het was dus een grote eer voor Kasitsandoron dat de oude Nanook haar vraag goed vond.

Ondertussen hadden de dolfijnen zich zo dicht bij elkaar gegroepeerd dat een goed gesprek tussen hen en de

dieren op het strand mogelijk was. Hun leider herkende Nanook.

“Als dat niet de grote leider Nanook is!” riep dolfijn Jos.

“Jos!” brulde Nanook over de zee. “Ik heb hier een klein meisje met een grote en intelligente vraag. Ze heeft niet zo'n luide stem als ik, dus kom dichterbij!”

“Meisje, stel je vraag!” zei de oude heer zo vriendelijk mogelijk, maar heel vloeiend voor de oren van Kasitsandoron.

”Lieve dolfijnen,” begon ze en keek naar Nanook, gevolgd door een blik op haar vriendje.

”Lieve dolfijnen, ik wil jullie iets vragen. Er is een walvis die Wally heet. Hij heeft twee landdieren bij zich. Ze zeggen dat die landdieren alle problemen kunnen oplossen.

“En wij, de ijsberen in Alaska, hebben een enorm probleem. Het bedreigt ons leven. Het wordt hier warmer. Elk jaar hebben we minder ijs en sneeuw dan het jaar ervoor.”

Nanook 's schreeuw van steun overstemde al het andere en gaf de andere ijsberen het teken dat ze het heel luid eens waren met Kasitsandoron's vraag.

...Kasitsanderon praat met de dolfijnen...

De meisjesijsbeer en de dolfijnen keken elkaar aan. Toen de rust was teruggekeerd, zei Jos: “Ga door met je vraag, meisje!”

“Ja, dus we hebben elk jaar minder ijs en sneeuw. Kun je Wally de walvis vinden en hem vragen hierheen te komen? We hebben meer kou nodig!”

Jos beloofde dat alle dolfijnen in zijn groep vragen zouden stellen aan andere dolfijnen die ze tegenkwamen.

“We hebben van Wally gehoord. Zijn passagiers, de landdieren, heten Puck en Evert. Het zijn een konijn en een wild zwijn, maar ze zijn vele malen groter dan normaal. Als mensen dieren kwaad doen, gaan ze achter hen aan. Is dat bij jullie ook zo, dat dit door mensen komt?”

O jee, onze vraagstelster wist dat niet. Ze keek naar de oude Nanook.

“Ja, inderdaad,” zei de oude ijsbeer. “Dat komt door de mensen. Ze halen hier olie en aardgas uit de grond. Waar zij wonen, hebben ze vuur nodig om warm te blijven. Daardoor verwarmen ze ook ons Alaska. Door die warmte verandert hier alles. Wij en andere dieren hebben niet meer genoeg te eten. Dit meisje en deze jongen,” en hij wees naar Kasitsandoron en Amaqjuaq, “willen trouwen en een baby krijgen. Dan hebben ze voedsel nodig voor drie ijsberen.

Als het zo doorgaat, zullen ze dat niet vinden. Daarom is de vraag van dit meisje zo belangrijk!"

Jos begreep dat goed en was blij dat zijn groep de eer had gekregen om Wally, Puck en Evert te zoeken.

De dolfijnen zwommen weg nadat Jos hen had gevraagd om alle vissen die ze tegenkwamen te vragen of ze wisten waar Wally kon zijn. Een blauwe vinvis zie je niet snel over het hoofd, dus zwommen de dolfijnen zuidwaarts, richting de Stille Oceaan.

De ijsberen bleven op het strand en maakten gezellig een praatje. Veel moeders kwamen Akna feliciteren met het huwelijksaanzoek voor haar dochter. Akna wilde boos zijn op Nanook, maar dat mocht niet. Nanook had altijd gelijk vanwege zijn leeftijd en kracht.

De dubbel zo grote ijsbeer luisterde aandachtig toen ze hem voorzichtig probeerde te verwijten. Plotseling rende hij weg. Nanook kwam terug met een kleine zeehond in zijn bek. "Voor jou gevangen, vrouw! Eet smakelijk, dit is een feestmaal! Kom nog eens terug om me te vertellen hoe het met je dochter en die jongen is gegaan."

Akna begreep de hint. Nanook wilde haar weer zien.

~* ~* ~* ~

Hoofdstuk 2

Een lange vakantie voor Puck & Evert

Puck en Evert waren al enkele maanden op hun eiland MandA, zoals de walvissen het stuk land in de Filippijnen omringd door de zee noemden. Konijn Puck en wild zwijn Evert hadden het hele eiland al meerdere keren rondgelopen. Ze hadden genoeg te eten en hoefden geen schuilplaats in een kuil te zoeken om te slapen.

Om de verveling tegen te gaan, besloten de vrienden elke dag een rondje om het eiland te lopen, af en toe rennend. Af en toe aten ze een lekkere wortel of wat mals gras. Zo werd het een fijne vakantie voor hen.

Het was ook vakantie voor walvis Wally. Nadat hij Puck en Evert op het eilandje had afgezet, voer Wally naar zijn vrienden. Samen vierden ze het succes van het verjagen van de walvisvaarders en het schoonmaken van de zee (*zie deel 4*). Dat laatste had veel kracht gekost om zwemmend de visnetten omhoog te houden, waarin al het vuil van de mensen was verzameld. Oh, wat hadden ze opgekeken toen de vissen de gigantische vuilnisnetten daar hadden

achtergelaten! Daarna moesten de mensen hun geweldige massa rommel opruimen.

Wally had de afgelopen weken ook een hele leuke tijd gehad. Hij had met vrienden en familie gespeeld en lekker gegeten, maar hij hield van de vrijheid van de uitgestrekte

ocean. Bovendien vragen de vissen in de Filippijnen altijd of hij dit of dat voor hen kan doen. Maar hij is toch geen klusjesman!

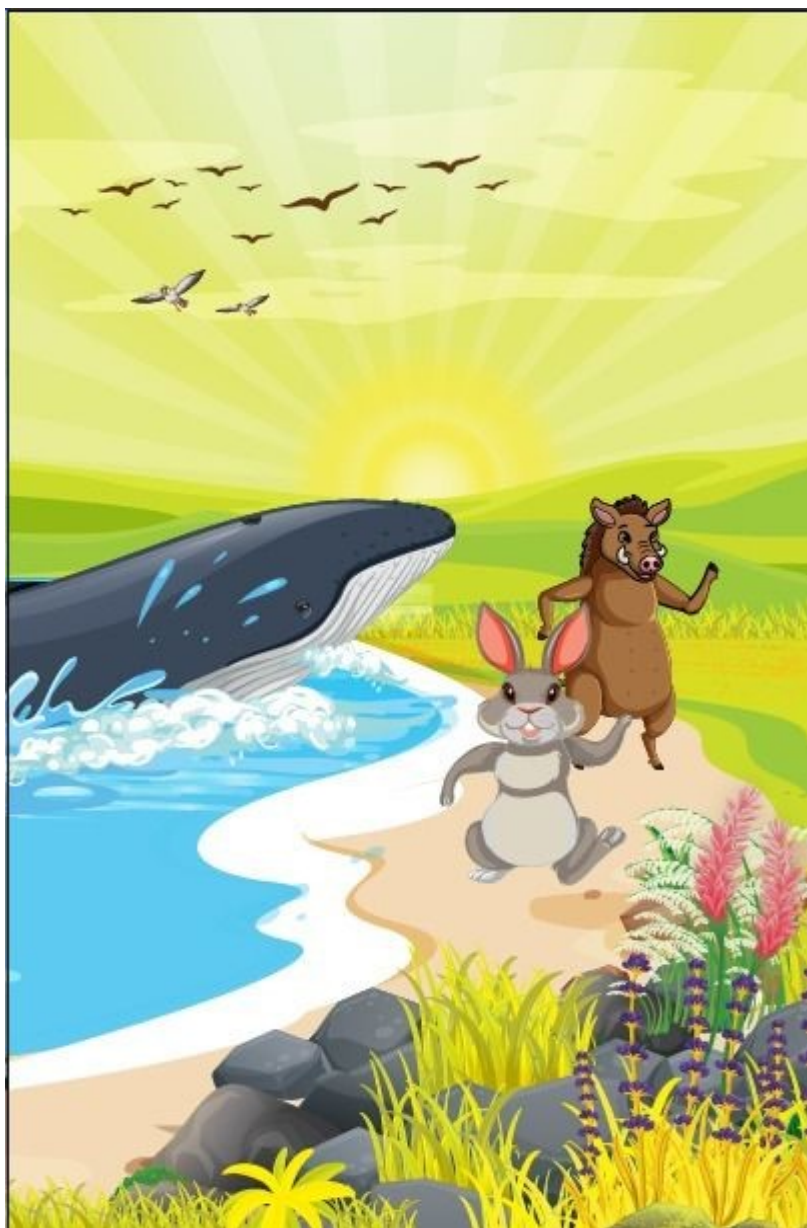
Dus Wally, een blauwe vinvis, de grootste walvissoort ter wereld, was een paar dagen gaan zwemmen in de ocean. Na die paar dagen verlangde hij weer naar gezelschap. Dus ging hij naar het kleine eiland waar Puck en Evert zouden zijn. Verbaasd zag de enorme walvis Puck en Evert aan komen joggen. En dat bij een tropische temperatuur van 32 graden!

Hijgend stonden Puck en Evert even later voor Wally, met een trotse glimlach op hun gezicht. “Vind je niet dat we stoer zijn dat we aan het joggen zijn?”, vroeg Evert.

“Het is misschien cool, maar niet verstandig,” beaamde Wally.

“Waarom niet verstandig?” “Op deze manier trainen we meer uithoudingsvermogen,” zei Evert.

“Beste Evert, daar heb je gelijk in, maar je hart moet nu niet alleen de inspanning van het rennen verwerken, maar ook het effect van de ongewone hitte op je lichaam. Moet ik mijn poot op je borst houden of Puck de grote aderen in je nek laten voelen waar al je bloed doorheen stroomt?”

...Puck en Evert joggen over het strand van 'hun' eiland...